

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **S. U.**, narozená XXX, st. přísl. Ruská federace
bytem K., P.
zastoupena advokátkou JUDr. Irenou Strakovou,
sídlem Karlovo nám. 18, Praha 2,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, pošt. schr. 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 11. 2018, č. j. MV-32300-6/SO-2017

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 1. 11. 2018, č. j. MV-34300-6/SO-2017, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náklady řízení v částce 11 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Ireny Strakové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 27. 1. 2017, č. j. OAM-28538-20/DP-2015, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně ze dne 17. 8. 2015 o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky z důvodů dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o pobytu cizinců)

2. Žádost žalobkyně byla zamítnuta s odůvodněním, že žalobkyně v měsících leden až červen 2015 a v srpnu 2015 neplnila povinnost platit pojistné dle § 3 odst. 1 písm. b) bod 14 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, v plné výši, tj. neodváděla platby na pojistné na sociální zabezpečení ve výši odpovídající vyměřovacímu základu společnosti, v níž byla žalobkyně jedinou společnicí a jednatelkou, kdy se výše vyměřovacího základu měla rovnat odměně žalobkyně. Skutečnost, že žalobkyně v období od ledna 2015 do srpna 2015 nezajistila správnou výši odvodů na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti, správní orgány obou stupňů kvalifikovaly jako jinou závažnou překážku v dalším pobytu žalobkyně na území České republiky dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Oba správní orgány vycházely z názoru, že porušení předpisů o pojistném na sociální zabezpečení samo o sobě lze subsumovat pod pojem „jiné závažné překážky“ bránící prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vycházela ze zjištění, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě s platností od 16. 9. 2013 do 15. 9. 2015. Dne 17. 8. 2015 podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a zákona o pobytu cizinců. K této žádosti bylo zjištěno, že žalobkyně je jediným společníkem a jednatelem obchodní společnosti SV.ART s.r.o., přičemž pobírala odměnu za výkon funkce jednatele v částce 13 467 Kč měsíčně s průměrným měsíčním výdělkem ke dni 10. 8. 2015 v částce 12 107 Kč. Dle sdělení Pražské správy sociálního zabezpečení ze 16. 10. 2015 byla žalobkyně jako jediná osoba registrovaná v této společnosti s otevřeným pojistným vztahem. Vyměřovací základ činil 9 200 Kč za měsíce leden až červen 2015, 22 000 Kč za měsíc červenec 2015 a 12 833 Kč za měsíc srpen 2015. Bylo zjištěno, že žalobkyně je jediným společníkem a jednatelem společnosti, která se zabývá poskytováním služeb v oblasti realit, k čemuž byly doloženy smlouvy. Žalobkyně doložila řadu dokumentů včetně mzdového výměru ze dne 20. 8. 2016, podle něhož měla nárok na 11 467 Kč měsíčně. Pracovní smlouvu a dodatek ke smlouvě o výkonu funkce jednatele z 20. 8. 2016, dle kterého náleží účastníci řízení odměna 2 000 Kč měsíčně a náhrada nákladů. Žalobkyně dále doložila výplatní pásky za měsíce září, říjen a listopad 2016. Dle smlouvy o výkonu funkce jednatele ze dne 30. 9. 2014 činila odměna za výkon funkce jednatele žalobkyně částku 13 467 Kč.
4. Správní orgán I. stupně vycházel z toho, že žalobkyně jako jediná jednatelka a společnice společnosti SV.ART s.r.o. zodpovídala za správnost odvodů na sociální zabezpečení společnosti, kdy výše vyměřovacího základu společnosti se měla rovnat odměně žalobkyně za výkon funkce jednatelky. Mělo tedy tudíž docházet k odvodům pojistného s úhrnného vyměřovacího základu 13 467 Kč (odměna za výkon funkce jednatele). Ve skutečnosti však dle informace Pražské správy sociálního zabezpečení společnost za zjišťované období leden až červen 2015 odváděla pojistné z vyměřovacích základů ve výši 9 200 Kč místo 13 467 Kč. Pouze v měsíci červenci 2015 odváděla pojistné z vyměřovacího základu 22 000 Kč a v měsíci srpnu 2015 odváděla 12 833 Kč. Toto jednání bylo v přímém rozporu s ustanovením § 5 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. o pojistném na sociální zabezpečení. V popsáném stavu správní orgán I. stupně shledal dle § 56 odst. písm. j) zákona č. 236/1999 Sb. závažnou překážku dalšího pobytu cizince na území, neboť žalobkyně nedodržovala

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

zákony České republiky, když jednala proti ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., kdy společnost neodváděla nejméně po dobu 7 měsíců platby z příjmu na pojistné v odpovídající výši stanovené smlouvou o výkonu funkce jednatele z 30. 9. 2014. Skutečnost, že účastnice řízení v současné době pobírá odměnu za výkon funkce jednatele ve výši 2 000 Kč hrubého a je v pracovně právním poměru ke společnosti nemá vliv na rozhodnutí o žádosti žalobkyně.

5. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dále vypořádával s odvolací námitkou žalobkyně, že pojem „závažná překážka pobytu cizince na území“ byl v jejím případě zneužit, neboť žalobkyně si v období roku 2015 přechodně změnila odměnu jednatele. Vždy odváděla zálohy na Pražskou správu sociálního zabezpečení, řádně plnila povinnosti, což bylo potvrzeno i kontrolami finančního úřadu a následně doložila další skutečnosti potvrzující zaměstnanecký poměr a potvrzující podnikatelskou činnost. Jednání žalobkyně tak bylo posuzováno ve značném nepoměru k jiným jednáním, které jsou závažnějšího charakteru a jsou kvalifikovány jako závažná překážka. Žalobkyně prokázala, že na území nejen podniká, ale je i zaměstnána. Žalobkyně dále namítala, že správní orgán I. stupně se nezabýval jinými vazbami než rodinnými a vycházel toliko ze svých domněnek při posuzování přiměřenosti tohoto opatření.
6. Žalovaná při přezkumu prvostupňového rozhodnutí vyzvala dne 11. 9. 2018 žalobkyni k aktuálnímu vyjádření se k předmětu řízení, v němž žalobkyně doložila mzdové listy za období roku 2017 a 2018 s tím, že po celou dobu pobírá odměnu funkce jednatele ve výši 2 000 Kč. Zároveň uvedla, že je na základě pracovního povolení zaměstnána u uvedené společnosti jako specialista v oblasti reklamy a marketingu a její mzda činí 12 467 Kč. Doložila mzdový výměr na tuto částku s účinností od 1. 1. 2018. Žalovaná se ztotožnila se skutkovým stavem tak, jak byl zjištěn správním orgánem I. stupně a jednání žalobkyně hodnotila podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a podle judikatury Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 82/2011-81 a č. j. 3 Azs 277/2015-29, v níž Nejvyšší správní soud vyslovil jednak to, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem a tyto činnosti musí být skutečně na území vykonávány a dále i to, že neplnění povinností spojených s podnikáním může představovat závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Dále žalovaná vycházela z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 114/2013-35, podle kterého správnímu orgánu nic nebrání hodnotit dodržování placení pojistného na sociálním zabezpečení ve vztahu k pojmu závažné překážky dle § 56 odst. 1 písm. j) citovaného zákona.
7. Žalovaná ve svém právním hodnocení zhodnotila skutkový stav tak, že žalobkyně byla ve funkci jednatelky společnosti SV.ART. s.r.o. podle § 196 zákona č. 90/2012 Sb. povinna zajišťovat a kontrolovat řádně odvody na pojistné na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně správné výše odvodů. Tuto povinnost však nedodržela, tedy neplnila povinnosti vyplývající z účelu pobytu a toto lze podřadit pod pojem jiné závažné překážky v dalším pobytu žalobkyně na území České republiky. I dle žalované nebylo relevantní, že si žalobkyně výši vyměřovacího základu nesnížila na minimum, jak uvádí v odvolání a pakliže odměnu snížila, měla toto nějakým způsobem doložit. Žalobkyně nedoložila v průběhu řízení jakékoliv doklady, ze kterých by vyplývalo, že se své pochybení snažila napravit. Žalovaná nesouhlasila s námitkou žalobkyně ohledně závažnosti jejího jednání. Dle názoru žalované je v pojmu „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ nutné spatřovat jednání cizince, které naplňuje znaky porušování právních předpisů ČR nebo jejich obcházení a ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu je nutné volit porušování právních předpisů vnímat jako

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

důvod, pro který by neměl být cizinci umožněn další pobyt na území. Základním veřejným zájmem je bezpochyby zájem, aby byly dodržovány zákony České republiky, jakož i jiné právní předpisy nebo mezinárodní smlouvy. Pojistné na sociální zabezpečení při tom tvoří významnou složku státního rozpočtu, ze které je zabezpečován fungující systém sociálního zabezpečení. Neplacení sociálního zabezpečení pak oprávněně může být hodnoceno jako závažná překážka pobytu cizince na území. V tomto případě nezákonné jednání žalobkyně bylo zjevně dlouhodobého rázu.

8. K otázce posouzení přiměřenosti rozhodnutí a jeho dopadu do života žalobkyně žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně se v úplném rozsahu vypořádal s posouzením přiměřenosti, vycházel z dostupných podkladů a neomezoval se pouze na posouzení pobytu rodinných příslušníků žalobkyně na území. Žalobkyně ve svých odvolacích námitkách ani neoznačila důkazy ohledně jejich dalších vztahů na území a sama žalovaná neshledala žádné nové skutečnosti, které by svědčily přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života žalobkyně. V tomto směru žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 46/2008-51, v němž soud považoval za zásah do soukromého a rodinného života pouze dlouhodobý zákaz pobytu nebo nutnost vycestování.
9. Z uvedených důvodů žalovaná rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

10. Žalobkyně v podané žalobě nejprve obecně poukázala na porušení ustanovení § 2 odst. 1 § 3, § 2 odst. 4, § 50 odst. 2 a odst. 3 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu a posléze v doplnění žaloby konkrétně namítala nesprávné právní posouzení skutkové podstaty obsažené v ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) kvalifikované jako zjištění závažné překážky pobytu cizince na území, a to s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 48 A 45/2015-42, v němž tento krajský soud vyslovil, že skutková podstata obsažená v citovaném zákonném ustanovení není bezbřehá a není jakousi zbytkovou klauzulí, která by znamenala, že ministerstvo neudělí (resp. neprodlouží) povolení k dlouhodobému pobytu z jakéhokoli dalšího důvodu a že toto ustanovení musí být vykládáno velmi uvážlivě a nelze jej aplikovat svévolně. Žalobkyně k tomu, že po dobu 7 měsíců neodváděla platby z příjmu na pojistné na sociální zabezpečení v odpovídající výši, uvedla, že se jednalo o krátkodobou nesrovnalost, kdy jejím cílem nebylo získat uvedeným jednáním prospěch, ale jednalo se o nesrovnalost následně odstraněnou změnou účetní společnosti. Šlo o krátkodobé pochybení, které nemůže být kvalifikováno jako naplnění závažné překážky jejího dalšího pobytu na území. Poukázala i na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 24/2011, v němž tento soud zaujal názor, že z povahy správního řízení vyplývá, že správní orgán rozhoduje podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí. Žalobkyně od října 2016 nejenže ve společnosti vykonávala činnosti, které jí vyplývaly z výkonu funkce jednatele, ale zároveň byla v uvedené společnosti zaměstnána na hlavní pracovní poměr, který trvá již více než 2 roky. Namítala, že tato skutečnost není irelevantní a nepodstatným faktem v uvedeném správním řízení. Vedle názoru žalobkyně při výkladu aplikace právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách právního předpisu, ale i dle principů uznávaných demokratickými právními státy, kdy pouhé porušení právních norem vykládané v důsledku interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti, jsou přepjatým formalizmem, který zakládá dotčení na základním právu a svobodě (nález ÚS sp. zn. III.ÚS 150/99).

IV. Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

11. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě poukázala na to, že formulace žalobních bodů nesplňuje náležitosti žaloby ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 240/2015-35 nepovažoval obecně formulované žalobní námitky učiněné prostým výčtem porušení právních předpisů za řádně formulované žalobní body. Dle žalované žalobkyně svou žalobou vlastně pouze avizuje, že s rozhodnutím komise nesouhlasí z důvodu porušení vyjmenovaných ustanovení zákona, přičemž v žalobě nevymezila žádný žalobní bod, k němuž by se žalovaná k případně tvrzené nezákonnosti nebo nicotnosti napadeného rozhodnutí mohla konkrétně vyjádřit. Lhůta k rozšíření žaloby uplynula žalobkyni 5. 12. 2018. Proto komise dospěla k závěru, že ve smyslu § 75 odst. 2 soudního řádu správního nemůže soud přezkoumat napadené rozhodnutí a navrhla, aby soud podanou žalobu odmítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze nejprve posuzoval, zda může o podané žalobě věcně rozhodovat, jestliže žaloba byla podána v zákonné lhůtě 30 dnů od vydání napadeného rozhodnutí v podání, které obsahovalo toliko výčet ustanovení správního řádu, která byla rozhodnutími správních orgánů porušena, obecné tvrzení, že žalobkyně byla zkrácena na svých právech a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Vzhledem k tomu, že k podání žaloby došlo dne 30. 11. 2018 (pátek) a zákonná lhůta k podání žaloby se všemi jeho řádnými náležitostmi uplynula 5. 12. 2018 (středa) soud sice měl prostor k tomu, aby vyzval žalobkyni k odstranění vad žaloby tak, aby nebylo vycházeno pouze z obecných formulací k porušení základních zásad správního řízení, avšak z důvodu krátkosti této doby se nepodařilo realizovat koncepci a doručení výzvy. Městský soud proto ve smyslu zásad vyslovených judikaturou Ústavního soudu připustil doplnění žaloby žalobkyní po zákonné lhůtě k podání žaloby jako přípustné doplnění jejího prvního obecného podání. Toto doplnění zaslal k vyjádření žalované, která se k doplnění nevyjádřila, a následně připustil věcné projednání žaloby.
13. Soud vycházel ze stěžejní žalobní námitky nesprávného právního posouzení zákonného pojmu „zjištění jiné závažné překážky“ jako důvodu pro zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, a to v klíčových důvodech této námitky, které se týkají v podstatě nedostatečného skutkového a právního posouzení věci z hlediska všech okolností pobytu a jednání žalobkyně, které vedlo k porušení právních předpisů. Tato námitka ostatně rozvíjí v prvním žalobním podání formulovanou obecnou námitku rozporu rozhodnutí s § 3 a § 50 odst. 2, odst. 3 správního řádu, neboť bylo nezbytné, aby správní orgány obou stupňů zkoumaly a hodnotily jednání žalobkyně z hlediska konkrétních věcných i časových okolností případu, aby se zabývali mírou závažnosti porušení předpisů (pobyťová historie, důvody změny vyměřovacího základu, intenzita porušení předpisů) včetně toho, zda šlo o dlouhotrvající porušení a přechodné období, když v době rozhodování správního orgánu I. stupně ke dni 27. 1. 2017 byl skutkový stav již jiný.
14. Na základě uvedených úvah Městský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Důvodem pro nevyhovění žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byl jedině důvod, že žalobkyně porušením ustanovení zákona č. 589/1992 Sb., spočívajícím v neodvádění pojistného na sociální zabezpečení v plné, odpovídající výši naplnila skutkový znak „jiné závažné překážky“ bránící povolení k pobytu.

16. Podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění v rozhodné době lze platnost povolení k dlouhodobému pobytu opakovaně prodloužit za podmínek uvedených v citovaných ustanoveních, pobyt nelze prodloužit za podmínky, že cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) cit. zákona.
17. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců ve znění v rozhodné době dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
18. Městský soud přisvědčuje tomu, že porušení právních předpisů ze strany cizince může představovat jinou závažnou překážku pobytu cizince na území. Judikatura správních soudů však jednoznačně nepotvrdila, že každé porušení jakéhokoliv právního předpisu bez ohledu na okolnosti neplnění právní povinnosti lze kvalifikovat jako jinou závažnou překážku „pobytu cizince na území“, tedy že jakéhokoliv neplnění povinnosti tuto kvalifikovanou překážku naplňuje. Soud nepřisvědčuje žalovanému v tom, že se Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 As 82/2011-81 a č. j. 3 Azs 277/2015-29 jednoznačně a bez dalšího vyslovil k tomu, že neplnění povinnosti odvádět pojistné na sociální zabezpečení samo o sobě představuje závažnou překážku pobytu cizince na území. Nejvyšší správní soud v těchto rozsudcích jako stěžejní důvod pro kvalifikaci „jiné závažné překážky“ pobytu cizince na území posuzoval plnění účelu pobytu cizince na území, tedy jinou skutkovou situaci, než jaká je v případě žalobkyně, přičemž v rozsudku č. j. 3 Azs 277/2011 právě pro účely posouzení, zda cizinec plní účel pobytu (podnikání) se zabýval i absencí registrace cizince v evidenci OSSZ, resp. existencí nedoplatků na pojistném, přičemž uvedl, že: „stěžovateli (v té věci žalované) *nic nebrání hodnotit dodržení registrační povinnosti žalobce, respektive placení pojistného na sociálním zabezpečení, ve vztahu k pojmu „závažné překážky“ obsaženého v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Pouze na základě případné absence žalobce v evidenci OSSZ, respektive existence nedoplatků na pojistném, však nelze učinit konečný závěr o nenaplnění účelu pobytu cizince (podnikání), jestliže judikatura Nejvyššího správního soudu klade jednoznačný důraz na otázku fakticity výkonu podnikatelské činnosti v rozhodné době.*“
19. Z uvedeného rozsudku vyplývá, že Nejvyšší správní soud nevyslovil, že neplacení pojistného lze samo o sobě a automaticky považovat za „jinou závažnou překážku“ pobytu cizince na území, ale pouze to, že skutková okolnost jako je neplacení pojistného, případně i neregistrace cizince v evidenci OSSZ, lze hodnotit *ve vztahu* k pojmu „jiná závažná překážka“, která však byla zkoumána z hlediska plnění účelu pobytu a neplacení pojistného tedy mohlo být důkazem o neplnění účelu pobytu jako „jiné závažné překážky“ pobytu cizince na území. Ani rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4As 114/2013-35 nepotvrzuje zjednodušený závěr žalované, že nic nebrání hodnotit placení pojistného na sociálním zabezpečení *ve vztahu* k pojmu závažné překážky dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. V uvedeném rozsudku byla důvodem – jinou závažnou překážkou k pobytu cizinky na území skutečnost, že kromě překážky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců (dlouhodobé neplnění účelu pobytu) byla u cizinky dále dána ještě překážka ve zjištění skutečností nasvědčujících tomu, že hodlá povolení k pobytu zneužívat k jinému účelu.
20. Neplnění povinnosti odvádět pojistné na sociální zabezpečení tedy může jako určitý atribut chování cizince na území České republiky vést k posuzování naplnění pojmu „jiná závažná překážka“ pobytu cizince na území, záleží však na tom, zda již samo pouhé

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

porušení této povinnosti takovou překážku značí, nebo se jen přiřazuje či potvrzuje další okolnosti, které naplňují znak *závažnosti* překážky pobytu. Nejvyšší správní soud se dokonce zabýval případy, kdy i neplnění účelu pobytu v minulosti takovou překážku nepředstavovalo s ohledem na konkrétní okolnosti případu (srov. č. j. 7 Azs 227/2015-49, č. j. 4 Azs 59/2015-37). Podle soudní judikatury i v případě neplnění účelu pobytu jako jiné závažné překážky pobytu cizince na území musí ministerstvo a žalovaná v každém jednotlivém případě zkoumat, zda neplnění účelu pobytu v minulosti takovou překážku s ohledem na konkrétní okolnosti případu představuje (pobyťová historie, předcházející povolené účely pobytu, důvody neplnění, typ řízení aj.) a zda tyto okolnosti ve svém souhrnu dosahují takové intenzity, že je skutečně lze považovat za závažnou překážku pobytu cizince na území.

21. Uvedené lze obdobně aplikovat i v případě porušení povinnosti při odvozech pojistného. Možnost podřadit porušení této povinnosti pod neurčitý právní pojem „jiná závažná překážka“ vyžaduje uvážlivé posouzení všech konkrétních okolností, za kterých došlo k porušení povinnosti, tj. čím bylo zapříčiněno, zda bylo dlouhodobé, zda spočívalo v neplacení pojistného vůbec či v neodpovídající výši, resp. jak byla tato neodpovídající výše v době trvání porušení povinnosti závažná, to vše vzhledem k pobyťové historii žalobkyně a i s přihlédnutím k tomu, zda a jak bylo následně porušení povinnosti napraveno. V uvedeném směru soud přitakává žalobkyni, že žalovaná nepřihlížela k následnému skutkovému stavu, k tomu, jak žalobkyně následně dokládala vyměřovací základ mzdovými listy a uváděla nové skutečnosti. Žalovaná se však všemi uvedenými otázkami nezabývala a přezkoumatelným způsobem nezdůvodnila, jak dospěla k závěru, že neplacení pojistného v plné výši kontinuálně představovalo takovou míru porušení právních předpisů, že představuje „závažnou překážku“ pobytu cizince na území. Ze samotné dikce ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že zákonodárce neměl na mysli jakékoliv pochybení či jednání, které je v rozporu s právním řádem České republiky, ale pouze takové, které představuje „závažnou překážku“. Musí jít tedy o jednání takové intenzity a závažnosti, že další prodloužení, nota bene již přiznaného práva v podobě povoleného dlouhodobého pobytu, prodloužení tohoto pobytu neumožňuje (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 369/2019). Z další judikatury Nejvyššího správního soudu, z rozsudku č. j. 10 Azs 374/2019 rovněž vyplývá a tím nasvědčuje i další námitce žalobkyně, že k úvaze o „jiné závažné překážce“ pobytu cizince na území, je třeba zohlednit i skutkový a právní stav v době rozhodování správních orgánů obou stupňů.
22. Ze všech shora uvedených důvodů Městský soud v Praze napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil pro nepřezkoumatelnost, spočívající v nedostatečném skutkovém a právním posouzení jednání žalobkyně jako „jiné závažné překážky“ pobytu cizince na území, a to v souhrnu všech okolností, které porušení právních předpisů z její strany provázely. Protože soud napadené rozhodnutí zrušil pro uvedenou vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., učinil tak v souladu s tímto ustanovením bez jednání, ostatně účastníci řízení s tímto postupem k výzvě soudu dle § 51 s.ř.s. také souhlasili.
23. V dalším řízení se žalovaná bude opětovně zabývat podstatou a mírou závažnosti porušení povinnosti žalobkyně, přičemž zhodnotí skutkové okolnosti případu a bude se zabývat tím, zda tyto okolnosti odůvodňují jako „jiná závažná překážka“ neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně na území České republiky.
24. Výrok o náhradě nákladů řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení. Náklady řízení tvoří zaplacený

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

soudní poplatek ve výši 3000 Kč z podané žaloby a náklady právního zastoupení. Ty tvoří odměna zástupkyni žalobkyně za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení a podání žaloby) po 3 100,- Kč a 2x paušál 300,- Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a § 13 odst. 3 cit. vyhlášky s připočtením částky DPH ve výši 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty z částky 13 600 Kč, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, činí tedy 11 228 Kč. Náhrada za soudní poplatek ve výši 1000 Kč z návrhu na vydání odkladného účinku žalobě žalobkyni přiznána nebyla., neboť v řízení o tomto návrhu žalobkyně nebyla úspěšná. Odkladný účinek soudem přiznán nebyl.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 20. srpna 2020

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.